

Vem övervakar överheten?

Vi har för få kontrollsystem för att känna igen och avsätta ledare. Med vår "fromma" godtrogenhet har vi varit lätta offer för maktmänniskor, skriver prästen Kåre Strindberg. De flesta människor söker någon gång Gud, direkt eller indirekt, i sina liv.

Men, många finner bara kyrkan, inte Gud Själv, det verkliga gudsmötet återstår. Det är praktiskt att det finns kyrkor/kyrkosamfund, verksamheter för alla åldrar och otaliga målgrupper. Det är ju mindre dramatiskt att säga att man har gått till kyrkan än att säga att man har gått till Gud, a Dieu.

Samtidigt är just kyrkan den svagaste länken mellan Gud och människa. Det här hänger samman med kyrkans dubbla väsen. Folk känner i allmänhet till korstågen, kyrkans judeförföljelser, inkquisitionen, häxbränningarna, konventikelplakatet och så vidare. Kyrkan kan skymma Gud. Pålästa vet dock att kyrkan från början var ensam om att stå för skolor, sjukvård och socialvård i Sverige. Kyrkan gör faktiskt betydande insatser diakonalt och kulturellt. Men kyrkan på Jorden är förvaltd av människor och dras därför med alla de fel som människor överallt har.

Kyrkan grundlades av Kristus. Förre brukade man säga att den som inte har kyrkan till moder kan inte ha Gud till fader. Församlingen är som en skola och som en retreatgård, där vi får motta och ge ut hjälp. Församlingen är faktiskt bästa stället där vi får lära oss att älska vår nästa och träna det. Kyrkans folk har alltid varit en brokig samling av människor, från vitt skilda bakgrunder och miljöer, yrken, utbildningar, intressen och förmågor - och oförmågor. Därför är det också så lätt att bli besviken på kyrkan.

Inte sällan anklagar man Herren för saker som människor har förorsakat varandra, fast det var tvärt emot vad han sade och visade.

Man försöker hantera sina besvikelser. Söker tyda allt till det bästa, som Luthers katekes säger (efter åttonde budet). Fast ibland ska man väl inte ha alltför för bråttom att tyda allt till det bästa ?

Kyrkan är ingen fredad zon, eller något bestående befriat område (Matt 17:1-8). Församlingen fick ett klart uppdrag för att alla människor skall kunna känna sig välkomna (Matt 25:31-46. Luk 14:7-24).

Visst, men hur gör man? I varje klok organisation sätter man de dugligaste och ärligaste främst. Pastoralbrevnen (Första och Andra Timotheosbrevnen och Titusbrevet) är fulla av praktiska och välbetänkta råd för hur man igenkänner och utväljer goda ledare på alla nivåer. Har det fungerat i praktiken?

I det stora 2000-åriga perspektivet någorlunda väl, fast med otaliga klavertramp. Vad var alternativet?

I lokalorterna är det ofta svårt att gå tillrätta med missförhållanden. Vad ska grannarna säga? Blir barnen tråkade? Karriären grusad? Vi saknar en revision "utifrån", som kan ingripa lokalt. Kristna som ickekristna har byggt upp alldeles för få kontrollsystem för att igenkänna, utvälja, utvärdera och avsätta ledare. Med vår "fromma" godtrogenhet har vi varit lätta offer för maktmänniskor med känslomässiga störningar, värtaliga och ofta med en förförande charm men förödande i församlingsarbetet. Arbetsmiljöverket menar att just kyrkan är överrepresenterad bland dåliga arbetsplatser.

Människor flyr från öst till väst, från syd till nord, för här finns demokrati, församlingsfrihet och tryck- och yttrandefrihet. Så, vad ska vi skylla på? När ska vi söka blocköverskridande, klassöverskridande, samfundsöverskridande och religionsöverskridande metoder, att igenkänna gott och dåligt ledarskap, tryggt förordna och dra in förtroenden? Låt oss, med Apostlagärningarnas mustiga exempel, ha stora förväntningar för framtiden, och bruka våra förståndsgåvor väl

KS